

1. Definitioner, afgrænsninger og opgørelsesmetoder

Definition af skatter og afgifter Publikationens formål er at belyse det samlede skatte- og afgiftsområde, som består af:

- 1.1 Obligatoriske ydelser,
- 1.2 som udskrives til offentlig forvaltning og service,
- 1.3 uden at denne til gengæld giver nogen speciel dertil svarende modydelse.

Publikationen beskriver tillige de skatter og afgifter, der udskrives af den Europæiske Unions institutioner på danske residerter.

Skatter defineres normalt som *ydelser fra den private sektor til offentlig forvaltning og service*. Alligevel indgår visse skatter, som betales af det offentlige selv, fx moms af det offentliges varekøb, bidrag til sociale ordninger, ejendomsskatter og vægtafgifter. Dette sker af hensyn til nationalregnskabsopgørelsen for offentlig forvaltning og service.

1.1 Definition af obligatoriske ydelser

Obligatoriske ydelser Obligatoriske ydelser pålægges af det offentlige gennem lovgivning.
Den lovmæssige pålægning afgrænser skatte- og afgiftsområdet over for *kontraktilt aftalte* eller *helt frivillige overførsler* til offentlig forvaltning og service.

Som eksempler på kontraktlige aftalte eller frivillige overførsler kan nævnes: renter, udbytter o.l., formueindtægter som indtægter af jord og rettigheder, risikopræmier i forbindelse med eksportgarantiordninger, bidrag fra arbejdsgivere, der har frigjort sig fra at udbetale dagpenge i arbejdsgiverperioden, bidrag til den frivillige sygedagpengeordning for selvstændige mv., erstatninger samt arv og gaver til det offentlige.

Ved skattepålægningen bestemmes *kredsen af skattepligtige og skattens indretning*.

Udskrivningsgrundlaget Indretningen omfatter fastsættelsen af *udskrivningsgrundlaget* dvs. den størrelse, skatten udskrives i forhold til, *udskrivningsreglerne* dvs. de *satser*, skatten udskrives efter, og de *terminer mv.*, der gælder for betaling.

Skatterne kan være *værdiskatter* eller *objektskatter*. Udskrivningsgrundlaget for værdiskatter er en i kr. opgjort størrelse, mens det for objektskatterne er fastsat i andre enheder. I den normale situation med en pengeskat angiver udskrivningssatserne i de to tilfælde henholdsvis de procenter, promiller e.l. af udskrivningsgrundlaget og de kronebeløb pr. enhed, der skal svares i skat. Udskrivningsgrundlaget kan være en *strømstørrelse* fx en indkomst-, vare- og tjeneste- eller transaktionsstrøm i løbet af en periode eller en *beholdningsstørrelse* som fx samlet formue eller besiddelsen af fast ejendom eller andre specielle formuegoder på et bestemt tidspunkt. Der kan sondres mellem *variable* udskrivningsgrundlag, som skatteyderne har en objektiv mulighed for at påvirke størrelsen af, og *ikke-variable* udskrivningsgrundlag. De fleste skatter er variable.

Skattepligten Skattepligten kan påhvile både *fysiske* og *juridiske* personer som dødsboer, selskaber, foreninger o.l. *Kredsen* af skattepligtige bestemmes samtidig med, at udskrivningsgrundlaget fastsættes. Dette sker for at sikre, at alle med samme udskrivningsgrundlag bliver skattepligtige. Det er dog ikke ualmindeligt, at der ved skattepålægningen foretages en række modifikationer i forhold til dette princip. Som eksempel kan nævnes kirkeskatten, hvis udskrivningsgrundlag er den skattepligtige indkomst, men hvor skattepligten kun omfatter personer, der er medlemmer af folkekirken.

Skatte-myndighed Ifølge den danske grundlov er den *skattepålæggende offentlige myndighed* Folketinget. Dele af skattepålægningen fx den nærmere indretning af skatten kan uddelegeres til andre offentlige myndigheder. Kommuner og amtskommuner bestemmer i princippet frit deres udskrivningssatser i forbindelse med indkomstskatten. Et er, hvem der har den *formelle* skattepålæggende magt, noget andet, hvem der *reelt* bestemmer beskatningens størrelse.

1.2 Afgrænsning og opdeling af offentlig forvaltning og service

Afgrænsning af offentlig forvaltning og service	Udtrykket »offentlig forvaltning og service« anvendes i flere forskellige betydninger. Den her benyttede definition følger nationalregnskabets institutionelle opdeling af samfundet i sektorer.
Ikke-markedsmæssige ydelser	Hovedkriteriet for, at en enhed i nationalregnskabet henføres til offentlig forvaltning og service er, at den producerer <i>ikke-markedsbestemte offentlige ydelser</i> . En række bi- og hjælpevirksomheder med en markedsbestemt produktion indgår også i offentlig forvaltning og service, fordi de er leverandører til forbrug i produktionen af offentlige ydelser. I praksis betyder det, at ét af nedenstående to kriterier skal være opfyldt, for at en enhed kan henføres til offentlig forvaltning og service. Offentlig forvaltning og service omfatter myndigheder, organer og institutioner mv., hvis hovedfunktion er at producere ikke-markedsbestemte tjenester primært beregnet på offentligt konsum, samt at gennemføre de indkomstfordelinger, der er nødvendige for det offentliges produktion eller ønsket som led i den almindelige økonomiske politik. Produktionen i offentlig forvaltning og service fordeles i nationalregnskabets funktionelle system på de respektive erhverv.
Integrerede offentlige institutioner	Hovedparten af de myndigheder og institutioner der producerer offentlige ydelser er formelt også offentlige, dvs. de er integrerede (indarbejdede) i de statslige, amtslige og kommunale regnskaber. Man kalder dem derfor <i>integrerede offentlige institutioner</i> .
Ikke-integrerede offentlige institutioner	En del offentlige institutioner er dog ikke integrerede i statens, amternes eller kommunernes regnskaber, men har selvstændige regnskaber. Folkekirken samt de sociale kasser og fonde er således ikke omfattet af statens eller kommunernes regnskaber. Disse institutioner kaldes <i>ikke-integrerede offentlige institutioner</i> .
De sociale kasser og fonde	En særlig kategori af offentlige institutioner er <i>de sociale kasser og fonde</i> . Årsagen til at de inddrages i offentlig forvaltning og service er, at deres <i>opgave og formål</i> er at forvalte offentlige sociale ordninger. Det er ordninger, der er obligatoriske, hvilket vil sige, at de er udformet og effektivt kontrolleret af det offentlige, samtidig med at ordningerne er drevet uden individuel forsikringsmæssig hensyntagen.
Kvasi-offentlige institutioner	En del institutioner der producerer offentlige ydelser, er formelt private med selvstændige regnskaber. Kriteriet for, at de indgår i offentlig forvaltning og service er, at de for mindst 50 pct.'s vedkommende er finansieret vha. offentlige midler, og at de <i>kontrolleres</i> af offentlige myndigheder. De fleste privatskoler, private daginstitutioner o.l. er eksempler på disse formelt private, men reelt offentlige institutioner. Disse institutioner kaldes i nationalregnskabsterminologien <i>kvasi-offentlige institutioner</i> . Disse institutioner kan formelt oppebære skatter og afgifter. Den praktiske udnyttelse af afgrænsnings- og opdelingsprincipperne sker ofte med udgangspunkt i regnskaberne for staten, kommuner og amtskommuner og de sociale kasser og fonde, men med visse indskrænkninger.
Markedsmæssige ydelser	I regnskaberne <i>udelades</i> de integrerede offentlige driftsvirksomheder, hvis produktion er markedsmæssigt bestemt, dvs. at omsætningen dækker mere end 50 pct. af produktionsomkostningerne. Disse enheder henføres statistisk til selskabssektoren som

offentlige kvasi-virksomheder. Som eksempler kan nævnes: El-, gas-, vand- og varmeværker, offentlig transport og offentlig forsyning.

Færøerne og Grønland betragtes som udland Det bør nævnes, at offentlige aktiviteter på Færøerne og Grønland ikke medtages. Dette skyldes, at afgrænsningen er orienteret mod nationalregnskabet. I dette betragtes Færøerne og Grønland som udland.

Opdeling i delsektorer Når offentlig forvaltning og service er afgrænset, opdeles den i 4 delsektorer:

1. Statslig forvaltning og service
2. De sociale kasser og fonde
3. Amtskommunal forvaltning og service
4. Kommunal forvaltning og service

Delsektor 3 og 4 udgør den samlede kommunale forvaltning og service.

Ovenstående opdeling følger den internationalt benyttede niveaudeling af offentlig forvaltning og service, hvor der opereres med *det centrale niveau*, *de sociale kasser og fonde* og *det lokale niveau*. Fordelingskriteriet er i princippet udstrækningen af den offentlige institutions *geografiske* kompetence. Er institutionens kompetence udstrakt til hele landet, henføres den til *det centrale niveau* - dvs. statslig forvaltning og service. Er institutionens kompetence derimod geografisk begrænset, henføres den til *det lokale niveau* - dvs. kommunal eller amtskommunal forvaltning og service. *De sociale kasser og fonde* udgør en særgruppe af offentlige institutioner, der alene afgrænses ved hjælp af institutionernes *formål og finansiering*. De kan operere både på *det centrale og lokale niveau*.

Statslig forvaltning og service *Statslig forvaltning og service* omfatter først og fremmest de offentlige myndigheder og institutioner bortset fra selskabslignende driftsvirksomheder, der figurerer i statsregnskabet. Herudover indgår folkekirkens institutioner, de offentlige arbejdsformidlingskontorer og andre ikke-integrerede statslige institutioner samt en række kvasi-statslige institutioner.

De sociale kasser og fonde *De sociale kasser og fonde* udgøres af Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Særlig Pensionsopsparing (1999-2001), Lønmodtagernes Garantifond samt arbejdsløsheds-kasserne. Årsagen til at placere denne gruppe af institutioner i en selvstændig delsektor, og ikke medtage dem i statslig eller kommunal forvaltning og service, skyldes deres *selvstændige finansiering* via *medlems- og arbejdsgiverbidrag*. Også kassernes og fondenes *styring og formål* gør en henføring vanskelig. Med hensyn til *kontrol og regulering* er de nærmest knyttet til statslig forvaltning og service. *Formålmæssigt* kan deres aktivitet bedst sammenlignes med de sociale opgaver, der udføres i kommunerne.

Amtskommunal forvaltning og service *Amtskommunal forvaltning og service* består hovedsageligt af offentlige institutioner mv. på amtskommuneregnskaberne. Endvidere indgår en række kvasi-amtskommunale institutioner, fx Amtsrådsforeningen.

Kommunal forvaltning og service *Kommunal forvaltning og service* omfatter som det vigtigste offentlige institutioner mv. på kommuneregnskaberne. Herudover indgår en række kvasi-kommunale institutioner, fx Kommunernes Landsforening.

Henføring til delsektorer Skatter og afgifter kan henføres til den del af offentlig forvaltning og service, som modtager provenuet fra beskatningen. Grænsetilfælde opstår i forbindelse med overførte skatteprovenuer: En skat eller afgift opkræves af en del af offentlig forvaltning og service, som derefter overfører provenuet eller en del af det til en anden del af offentlig forvaltning og service. Overførte provenuer betragtes kun som skattemæssig indtægt hos modtageren, hvis denne automatisk og uden betingelser - udfra skattelovgivningen - oppebærer provenuet eller en bestemt, fast andel af det, så den opkrævende myndighed blot fungerer som »mellemmand«. Fx bliver den statslige andel af den amtskommunale grundskyld betragtet som en statsskat. Den anvendte regel

udelukker skatteprovenuer fra at kunne betragtes som skattemæssige indtægter hos modtagerne, hvis de deles efter andre kriterier end de rent skattetekniske og bliver overført mellem delsektorerne. *Refusioner* og *tilskud* inden for offentlig forvaltning og service er udelukket fra at indgå under skatte- og afgiftsområdet, uanset om de er obligatoriske og ensidige.

*EU i den danske
skattestatistik*

Statistikken for de offentlige finanser følger retningslinierne i det europæiske nationalregnskabssystem, ENS 1995. EU opfattes efter nationalregnskabsstandard (som Danmark er forpligtiget til at følge i indberetninger til EU) som en overnational sektor. Det betyder, at EU kan udbetale subsidier og investeringstilskud direkte til danske markedsproducenter (fx eksportstøtte til landbrugsprodukter) og opkræve visse afgifter (fx told og importafgifter) i Danmark uden om de offentlige kasser. Det gælder for ordninger, hvor den nationale myndighed opkræver eller udbetaler penge på vegne af EU.

I forbindelse med opkrævningen af EU-afgifter betales 10 pct. (25 pct. fra 2002) af beløbet til dækning af administrationsomkostninger. I 2000 og 2001 udgjorde beløbet hhv. 263 og 239 mio. kr. Beløbet betragtes statistisk set som køb af tjenesteydelser fra den danske stat, der eksporteres fra Danmark til EU.

Da EU-beskatningen i Danmark kan have en selvstændig interesse, er der foretaget en speciel opgørelse, som er vist som tabel 2.1. Her indgår også de direkte overførsler fra den danske stat til EU i form af bidrag efter fælles momsgrundlag og bidrag efter BNI.

1.3 Definition af specielt modsvarende ydelser

*Nødvendige betingelser
for skattebegrebet*

Begreberne salgsindtægter og skatter kan under tiden være vanskelige at adskille. Skattebegrebet er derfor tæt knyttet til antagelsen om forholdet mellem den *ydelse* borgeren betaler og den *modydelse* offentlig forvaltning og service præsterer i form af offentlige varer og tjenester. Som hovedregel skal der, for at der er tale om skatter, foreligge en situation, hvor der *ikke* er en speciel tilknytning mellem det borgeren betaler til det offentlige (ydelsen), og det borgeren modtager fra det offentlige (modydelsen).

*For skatter er der
ingen klar modydelse*

Den *specielle* tilknytning viser sig i, at ydelse og modydelse *falder* eller *varierer* sammen. I bred forstand kan alle ydelser til det offentlige dvs. også skatterne og afgifterne nemlig hævdes at have en modydelse, idet de i sidste ende går til finansieringen af offentlige aktiviteter. For skatternes og afgifternes vedkommende er der imidlertid alene tale om en generel finansiell eller regnskabsmæssig sammenhæng; der er *intet specielt sammenfald*. Derfor er skatterne *fiskale*.

Leveres der til gengæld for en ydelse til offentlig forvaltning og service en *modydelse*, der både er *specielt* knyttet til ydelsen og værdimæssigt *svarer* til den, indgår ydelsen ikke under skatte- og afgiftsområdet, selv om den er obligatorisk. I de tilfælde er der tale om salg af markedsdækkende tjenesteydelser fra offentlig forvaltning og service.

*Medlemsbidrag
er et grænsetilfælde*

Medlemsbidragene til de sociale kasser og fonde trækkes ofte frem som et grænsetilfælde i denne forbindelse. Disse er obligatoriske for kredsen af medlemmer. På dette punkt falder de ind under skatteområdet, men de adskiller sig på et andet, da de har en modydelse i den forstand, at de er en forudsætning for *adgangen* til at opnå kassernes og fondenes sikringsydelser. *Omfanget* af de sikringsydelser, der kan opnås, er imidlertid ikke afhængigt af hvor store bidrag, der er betalt, da kasserne og fondene - som tidligere nævnt - er karakteriseret ved, at de som hovedregel drives på et »ikke-forsikringsmæssigt« grundlag. Der er derfor ikke tale om nogen speciel sammenhæng mellem ydelse og modydelse, og ordningerne medtages i den brede beskrivelse af skatteområdet ligesom de obligatoriske bidrag til sociale ordninger indgår i skattetryksberegningerne efter OECD's definition, som også anvendes i denne publikation.

Grænsetilfælde mellem salg og skat

Hvis der er en speciel sammenhæng mellem ydelse og modydelse afgøres placeringen uden for eller inden for skatte- og afgiftsområdet af, om modydelsen svarer til ydelsen eller ej. Hvis værdien af modydelsen *klart dækker* eller *mere end dækker* ydelsen, klassificeres den ikke som en skat. Det fiskale element er ikke tilstede. Hvis der er *tvivl om dækningen*, hvad der ofte vil være, eller tale om en *klar underdækning*, kan en placering inden for skatte- og afgiftsområdet blive aktuel, men vil afhænge af modydelsens type.

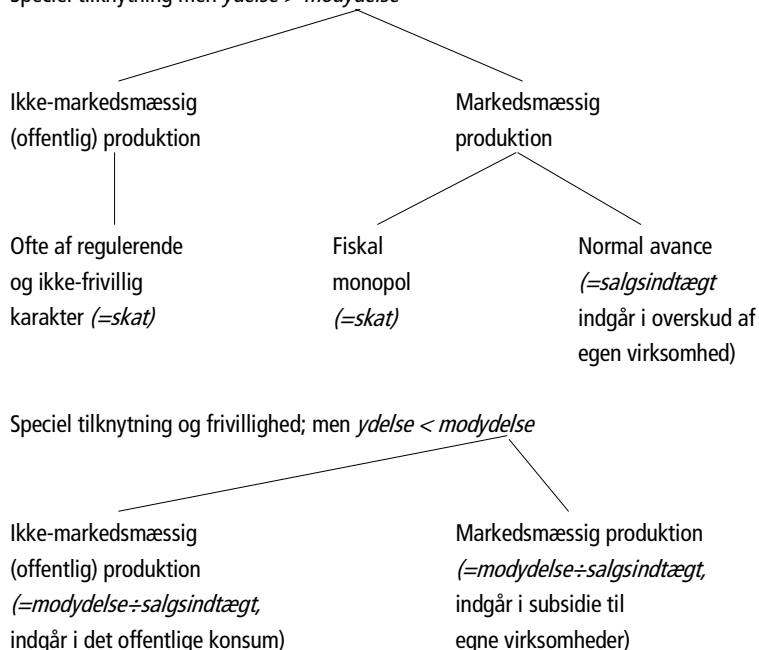
Hvis produktionen er *markedsbestemt* skal en række betingelser være opfyldt, for at der kan blive tale om en placering af indtægten som en skat. For det første skal der være tale om en *monopolsituation*, og at denne udnyttes til at hjemtage en så stor *ekstraordinær avance*, at modydelsen bliver *klart underdækkende*.

Er produktionen den *ikke-markedsbestemte*, der som hovedformål er beregnet på offentligt konsum, oppebæres salgsindtægterne normalt i form af gebyrer for tilladelser o.l., som offentlige myndigheder og institutioner opkræver i forbindelse med leveringen af deres ydelser. Disse gebyrer mv. er som regel fastsat som ikke-omkostningsbestemte takster, så dækningsspørgsmålet kan være vanskeligt at afgøre.

For gebyrer for tilladelser gælder følgende grænsedefinition mellem salg og skat: Hvis tilladelserne gives *automatisk* mod betaling af et gebyr, registreres betalingen som skatter, men hvis der til udstedelsen af tilladelser er knyttet en *form for kontrol*, registreres betalingerne som køb af tjenesteydelser fra det offentlige, medmindre gebyret er helt ude af proportioner med omkostningerne ved den offentlige kontrol. Kontrol af kvalifikationer og administrationen i forbindelse med udstedelse af pas, visum og kørekort mv. samt bevillinger, autorisationer, tilsyn og afprøvninger mv. i forbindelse med produktion anses for tilstrækkeligt til at de respektive gebyrer kan klassificeres som salg.

Principskitse vedrørende modydelser fra offentlig forvaltning og service

Ydelse:	er noget borgeren betaler
Modydelse:	er noget det offentlige udbyder i form af varer og tjenester m.m. til borgeren
Hovedregel:	Speciel tilknytning dvs. $y_{delse} = m_{odydelse}$ (=salgsindtægt) Ikke-speciel tilknytning dvs. $y_{delse} \neq m_{odydelse}$ (=skatteindtægt)
Modifikationer:	Speciel tilknytning men $y_{delse} > m_{odydelse}$

Forskellige fortolkninger af modydelser Modydelsen kan være *formuegoder: reale* eller *fordringsmæssige*. Eksempler er salg af bygninger, jord og rettigheder samt offentlig låntagning og løbende indtægter af jord og rettigheder samt renter og udbytter mv. til offentlige forvaltning og service. Normalt vil der i disse tilfælde være tale om almindelige - ikke-obligatoriske - handler eller transaktioner eller om kontraktligt fastlagte forhold. De falder dermed uden for skatte- og afgiftsområdet.

1.4 Talmæssig sammenfatning

Den gennemgåede definition og afgrænsning af skatte- og afgiftsområdet er talmæssigt belyst i tabel 1.1. Oversigten viser de (I) *direkte indtægter* for offentlig forvaltning og service, der for den overvejende dels vedkommende er indtægter udefra dvs. fra selskabs- og husholdningssektoren samt - i mindre omfang - fra udlandet. Det fremgår, at *skatterne og afgifterne* er langt den dominerende indtægtskilde for det offentlige i forhold til de to øvrige, *kontraktlige og frivillige overførsler og salgsindtægter*. Som omtalt ovenfor kan visse skatter og afgifter komme fra det offentlige. Det samme kan (beløbsmæssigt af underordnet betydning) gøre sig gældende for visse af de kontraktligt fastsatte overførselsindtægter og for salgsindtægterne. Sådanne indtægter vil være modsvaret af tilsvarende udgifter under III, endelige udgifter. Oversigten viser endvidere hvordan indtægterne omforderes inden for offentlig forvaltning og service i form af (II) *interne offentlige refusioner og tilskud*. Det ses, at staten, der modtager størstedelen af de direkte indtægter til det offentlige - især størstedelen af skatterne og afgifterne - videregiver disse (netto), så den indtægt, der er til disposition for staten, er mindre end den, der er til rådighed for den øvrige offentlige forvaltning og service. Især modtager kommunerne store tilskud og refusioner fra staten. Heri er inkluderet statens finansiering af en række sociale ordninger som fx folke- og førtidspension, der administreres af kommunerne. Til slut skitserer oversigten, hvordan det offentlige gennem forskellige typer af (III) *endelige udgifter* anvender den disponible indkomst. Det er udgifter til husholdninger mv., selskaber o.l. og udlandet samt i et vist beskedent omfang til det offentlige.

1.5 Periodisering

Den tidsmæssige henføring af skatterne og afgifterne er et selvstændigt problem. I tabel 1.1 er denne, som resten af tabellen, foretaget efter nationalregnskabets retningslinier, dvs. på optjeningsbasis. Dette er kun én blandt mange muligheder. Beskatningsprocedurens tidsmæssige udstrækning muliggør flere forskellige periodiseringer. Principielt melder der sig fire naturlige tidspunkter at henføre skatterne og afgifterne til:

1. Tilsvartidspunktet eller optjeningsperioden
2. Optjeningstidspunktet efter forfaldsprincippet
3. Bogføringstidspunktet
4. Indbetalingstidspunktet

Tilsvartidspunktet eller optjeningsperioden

Det tidspunkt - eller den periode - som en skat eller afgifts udskrivningsgrundlag e.l. vedrører, betegnes tilsvartidspunktet eller optjeningsperioden. Undertiden tales der om indkomst- eller afgiftsperioden. Periodiseringen på tilsvarsbasis er den oftest benyttede i denne publikation. De personlige indkomstskatter i afsnit 5.4 er henført til erhvervsåret for de indkomster, de er udskrevet på grundlag af. Der er tale om en henføring, som er uafhængig af, hvornår den pågældende skat eller afgift *forfalder* eller rent faktisk *betales*.

Optjeningstidspunktet efter forfaldsprincippet

Optjeningstidspunktet er det tidspunkt, hvor skatten eller afgiften er erhvervet set fra det offentliges side. For afgifter, der *er knyttet direkte til en vare- eller tjenestestrøm*, vil optjeningstidspunktet være det tidspunkt i produktions- eller salgsprocessen, hvor af-

giften pålignes. For disse afgifter er der således sammenfald mellem tilvars- og optjeningstidspunkt.

Skatte- og afgiftsoplysninger periodiseret efter optjeningsperioden (tilvarstidspunktet) anvendes til det generelle statistiksystem for de offentlige finanser til brug for nationalregnskabet. Problemer hermed er diskuteret i afsnit 2.1.

Bogførings-tidspunktet Det tidspunkt, hvor de forskellige skatte- og afgiftsadministrationer optager skatten eller afgiften til indtægt i deres regnskab eller opgørelser, betegnes bogføringstidspunktet. I praksis er bogføringstidspunktet ofte kilden, når der skal periodiseres efter optjeningstidspunkt. Selvstændigt anvendes det sjældent i statistiske opgørelser. Det fortæller kun lidt om den samfundsøkonomiske virkning af skatterne og afgifterne, da den tidsmæssige placering kan være relativ tilfældig. I denne publikation er en henføring efter bogføringstidspunktet anvendt i kapitel 8.

Indbetalings-tidspunktet I kapitel 3 er oplysningerne periodiseret efter indbetalingstidspunktet - dvs. det tidspunkt, hvor de offentlige kasser påvirkes. En henføring efter dette muliggør hurtige og kortperiodiske statistiske opgørelser, mens en statistik, hvor der henføres efter optjeningstidspunktet, først vil kunne udarbejdes med en vis forsinkelse. Sidstnævnte vil bedst være egnet til at belyse udviklingen på længere sigt. Principielt angiver en skatte- og afgiftsstatistik på indbetalingsbasis det offentliges påvirkning af samfundets likviditet, mens en statistik på optjeningstidspunktet angiver påvirkningen af indkomsterne.

Indbetalingsoplysningerne er umiddelbart sammenlæggelige, og stort set hele skatte- og afgiftsområdet er dækket af sådanne oplysninger - se kapitel 3.

Tabel 1.1

Direkte indtægter, interne omfordeling og endelige anvendelse for offentlig forvaltning og service 2001. Nationalregnskabsopgørelse

The receipts from outside, their internal reallocation and the final disbursements of general government 2001. National accounts specification

	Statslig forvaltning og service	De sociale kasser og fonde	Kommunal forvaltning og service i alt ¹	Offentlig forvaltning og service i alt	
— mio. kr. —					
I. Direkte indtægter					Receipts from outside
1. Skatter og afgifter	407 743	29 141	221 559	658 443	Taxes and duties
2. Kontraktlige og frivillige overførsler ²	60 512	12 747	33 286	106 545	Contractual or voluntary transfers
3. Salgsindtægter ³	16 818	3	23 541	40 362	Sales
4. I alt (1-3)	485 073	41 891	278 386	805 350	Total
II. Interne offentlige refusioner og tilskud					Transfers inside general government
5. Fra andre offentlige delsektorer	15 471	39 125	158 829	213 425	From other levels of government
6. Indtægter i alt (4+5)=udgifter i alt (7+14)	500 544	81 016	437 215	1018 775	Total receipts=total disbursement
7. Til andre offentlige delsektorer	197 955	12 272	3 198	213 425	To other levels of government
8. Indtægter til disposition i alt (6÷7)	302 589	68 744	434 017	805 350	Disposable receipts
III. Endelige udgifter					Final disbursements
9. Lønninger og sociale arbejdsgiverbidrag ⁴	60 285	2 433	164 809	227 527	Compensation of employees
10. Forbrug af rå- og hjælpestoffer samt realkapital ⁵	53 925	920	100 964	155 809	Intermediate consumption and consumption of fixed capital
11. Overførsler til selskaber o.l., husholdninger mv. og udland ⁶	160 213	43 320	154 869	358 402	Transfers to corporate and quasicorporate enterprises, households etc., and to the rest of the world
12. Kapitalakkumulation, netto ⁷	8 149	9	14 955	23 113	Non-financial capital accumulation, net
13. Fordringserhvervelse, netto ⁸	20 017	22 062	-1 580	40 499	Net lending
14. I alt (9-13)	302 589	68 744	434 017	805 350	Total

¹ Dvs. kommunal og amtskommunal forvaltning og service under ét.² Omfatter ikke-ensidige overførsler såsom renter, udbytter og hjemtagne overskud fra offentlige selskaber og kvasi-selskaber, frivillige og imputerede bidrag til sociale ordninger samt løbende indtægter af jord og rettigheder og ensidige overførsler som fx arv og gaver. Endvidere indgår restindkomst.³ Omfatter salg af varer og tjenester.⁴ Omfatter direkte lønninger, faktiske pensionsbidrag både fra arbejdsgiver og arbejdstager samt imputerede pensionsbidrag, der dækker værdien af den erhvervede tjenestemandspensionsret.⁵ Inkl. forsikringspræmier samt produktions- og importskatter.⁶ Omfatter såvel løbende overførsler som kapitaloverførsler, både ensidige og ikke-ensidige.⁷ Omfatter faste nyinvesteringer og lagerforøgelser, samt køb af jord og bygninger.⁸ Nettostigning i finansielle aktiver (nettolångivning) ÷ nettostigning i finansielle passiver (nettolåntagning).Kilde: *Offentlige finanser* (Statistiske Efterretninger).

TRANSLATION - Heading: central government; social security funds; local government; general government.